

Phần 11

Chương 31

“**T**ôi nói em sao cứ như con mèo trốn vào một góc thế hả?” Sau khi vào phòng, ngồi cả buổi không thấy người nọ lên tiếng, Hứa Úy không nhịn được, rút cuộc cau mày đứng dậy lôi An Hòa đang trốn ở một góc tường, cả người co rút thành một cục xách ra ngoài.

“Anh... anh quản cái gì!” Mặt An Hòa đỏ rục lên, ương ngạnh gân cổ lên cãi. Nhìn thấy bộ dáng này của cô, trong lòng Hứa Úy đã có tính toán.

Vì thế liền dùng lời nói trêu chọc cô một chút.

“Bây giờ là thời điểm ‘trăng treo ngọn cây’, nên làm gì thì làm, quân giải phóng nhân dân Trung Quốc phải có một chút quan niệm về thời gian!”

“Anh muốn làm gì?” Mặt của người nào đó như cái chuông đồng nhìn chăm chăm, một bộ thấy chết không sờn.

“Tôi thật có chút bực mình mà... Em xem tôi là lang sói, hay là hổ báo? Làm gì mà đề phòng tôi giống như phòng quân địch vậy hả?” Con người đen như mực hơi nhíu lại, tầm mắt Hứa Úy chặt chẽ khóa người đối diện lại.

“Ai cho anh nói chỉ thuê một phòng...” An Hòa mím môi, không tình nguyện mở miệng nói: “Cô nam quả nữ ở chung một phòng... Đây là muốn náo cái gì chứ!”

“Xem em đi... Còn chưa làm rõ lập trường của bản thân phải không?” Hứa Úy liếc trắng mắt An Hòa một cái, nói: “Hai chúng ta lấy danh nghĩa ‘vợ chồng’ xuất trận đây, khá lắm, chân trước vừa mới vào phòng chân sau đã liền nháo với tôi đòi ở riêng? Em không sợ chỗ này cũng có ‘tai mắt’ của Lam Quân à?!”

Ngẫm nghĩ lại thì thấy cũng có lý, cho dù vẫn còn thấy lúng túng xấu hổ, nhưng cuối cùng An Hòa vẫn đành hoàng phục tùng mệnh lệnh.

Thật vất vả mới đến giờ ngủ, thừa dịp Hứa Úy đang tắm rửa, An Hòa ở trên giường mân mê một hồi đến ‘kinh thiên động địa’.

“Làm gì thế? Động tĩnh lớn như vậy...” Hứa Úy từ phòng tắm đi ra, vừa lau khô đầu vừa nhìn người nào đó trên giường.

“Đây là cái gì?” Hứa Úy nhìn một đồng lớn nằm chắn giữa giường không biết là dùng cái mền nhỏ hay cái vỏ chăn vụn thành cái bánh quai chèo xiêu xiêu vẹo vẹo hiên ngang nằm trên đó.

“Vĩ tuyến 38.” Người nào đó nói năng rất hùng hồn.

Hứa Úy: “...”

“Hai ta phải thương lượng một chút, buổi tối ngủ không cho anh vượt qua ranh giới này, nếu dám ‘vượt biên’, cứ vượt qua một cm thì tự vả miệng mình một cái, nghe chưa?!” An Hòa hùng hổ nói.

Đây, thật nằm ngoài dự đoán và suy nghĩ của anh.

Trên thực tế anh vốn định ngủ ở ghế sofa.

Bị An Hòa đặt ra quy định như vậy, đả ngộ lập tức từ ‘súng bắn chim đôi thành đại bác⁽¹⁾’ rồi!

Vì thế hai người thật sự ở trên cùng chiếc giường vượt qua đêm nay.

Không biết có phải xuất phát từ nỗi sợ ‘bạt tai’ hay không, một đêm này Hứa Úy thực sự nghiêm chỉnh làm ‘chính nhân quân tử’, hơn nữa còn chân chính phòng thủ bản thân cách đường biên ‘Một mẫu ba phân đất.’

Còn cái người nào đây đề xuất ra ‘hạng mục’ này, cánh tay duỗi ra, chân dài vén lên... Đem đồng chí Thiếu tá nào đó vốn đã quen với việc đấm đá đánh cho kêu gào.

Cái gì mà vĩ tuyến 38 với chả 48... Sớm bị An Hòa quăng lên chín tầng mây rồi!

Sau một thời gian quan sát, đánh giá một cách tổng thể, xác nhận được tình hình xung quanh, An Hòa và Hứa Úy cùng lên kế hoạch hành động.

Lại nói tiếp, xâm nhập sau lưng địch là việc có hàm lượng kỹ thuật khá cao.

Không nói đến cái khác, chỉ riêng trái tim bé nhỏ của bạn đã phải chịu đựng áp lực mà người khác khó có thể chống đỡ được.

Vì để che giấu tai mắt người khác, An Hòa và Hứa Úy đã trình diễn một màn ‘Chiến tranh nóng’ trước mặt các vị chiến sĩ Lam Quân.

“Anh - cái tên khốn nạn này, đồ cặn bã, bạc tình!” An Hòa đứng một bên vừa kêu khóc vừa xô đẩy Hứa Úy nói: “Anh có còn lương tâm nữa không?! Tôi theo anh nhiều năm như vậy, đã chịu biết bao đau khổ, phải chịu biết bao mắng chửi... Nhớ ngày trước, anh cũng chỉ là một tên tiểu tử nhà nghèo, lúc tôi vì theo anh mà đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ mình, anh ở đâu? Anh đối với tôi thế nào? Lần trước là thư ký, lần này là bạn học... Nhiều năm như vậy, anh cứ động một tý là lôi kéo hết người này đến người khác, tâm địa anh thật là gian xảo, anh nói đi, anh không làm tôi thất vọng, không làm đứa nhỏ thất vọng, không khiến cho cái nhà này thất vọng sao?!”

“Nói xong chưa!” Hứa Úy không kiên nhẫn phát phát tay với An Hòa, nói: “Vừa mới đến đây đã đòi lật sổ sách tính toán với tôi, mấy cái chuyện thối nát ngày xưa ngày xưa cô không thấy mệt nhưng tôi đặc biệt thấy mệt thay nha!”

“Bây giờ biết tôi phiền rồi hả? Lúc trước, cả ngày quần quýt bám đuôi tôi thì không thấy than phiền?!” An Hòa càng nói càng nổi cáu, nước mắt giống như những hạt châu cũng theo đó mà tràn ra: “Anh nếu biết tu tâm dưỡng tính

một chút thì tôi còn cầu nhau với anh làm gì? Máu chốt là ở anh không phải sao?! Phải, bây giờ anh phát đạt, biết bao phụ nữ trẻ đẹp bên ngoài bám theo, còn tôi, còn vợ anh thì sao? Còn có thể trở lại như xưa sao! Bây giờ chẳng khác gì bà mẹ đơn thân, không chồng không cha mẹ thương yêu!”

“Cô đây, không cần giả vờ lớn tiếng ưỡn ngực với tôi! Dây dưa lằng nhằng, tôi cũng ngán cô lắm rồi! Có việc gì thì nói luôn đi!” Hứa Úy nói xong, tự châm cho mình một điếu thuốc, hung hăng hít một hơi.

“Đồ con rùa, khốn kiếp!...” An Hòa đỏ mắt hung ác mắng một câu, ngay sau đó giống như nổi điên bỏ nhào lên người Hứa Úy dùng sức đánh lên người anh: “Chọc tôi điên lên, lão nương đây ai cũng chấp hết! Tôi con mẹ nó liều mạng với anh...”

“Vị nữ đồng chí này, đừng kích động...” Một binh sĩ trung tuổi thấp giọng khuyên nhủ: “Nghĩ thoáng một chút, vợ chồng sống với nhau có ngày nào mà không có xích mích, nói rõ xong là tốt rồi...”

“Đội trưởng...” An Hòa giống như bắt cọng rơm cứu mạng, đưa tay quệt lung tung nước mắt nước mũi kè: “Anh nói xem, mấy năm nay tôi vì anh ta trả giá nhiều như vậy... Đâu có dễ dàng gì! Anh ta sao có thể đối với tôi như vậy chứ, hu hu hu...”

Cái gì gọi là hình tượng sinh động, cái gì gọi là tình ái dạt dào... Nhìn An Hòa bây giờ, tất cả đều sáng rõ rồi.

Các chiến sĩ vây xem không người nào không động lòng thay An Hòa xót thương.

Quân dân một nhà, nếu không làm sao lại nói nên vui mừng hát khúc tình ca quân dân như cá với nước đây?

Thành công thu hút được lực chú ý của đại đa số đám người ở đây, An Hòa tranh thủ kéo dài thời gian cho Hứa Úy.

Đến lúc Hứa Úy thần không biết quỷ không hay âm thầm bố trí xong tất cả, từ xa ra hiệu cho An Hòa.

“Rút!”

Trong lòng An Hòa lập tức hiểu ra, ngay sau đó liền nện từng bước lão đảo bước đi, bộ dáng vừa khóc rồi rít vừa lau nước mắt rời khỏi tầm mắt của đám lính Lam Quân.

Người đã đi rồi, vậy mà đám binh lính Lam Quân vẫn còn nhỏ giọng bàn tán về nó.

Có người thờ dài, cũng có người ước ao ghen tị.

Đám sĩ quan tuần tra của Lam Quân đúng lúc đi qua nơi này nhìn thấy cảnh như vậy, sắc mặt liền đen lại, lập tức tìm người hỏi thăm tình hình một chút.

Cũng không phải là tân binh mới nhập ngũ, vừa nghe binh lính thuật lại chuyện vừa rồi, sĩ quan chỉ huy như ý thức được cái gì.

“Chết tiệt... Mau cho người đi kiểm tra...” Lời còn chưa nói xong, bên phía trung tâm kho hàng hậu cần của Lam Quân truyền đến tiếng nổ đình tai nhức óc.

“Con mẹ nó!” Sĩ quan chỉ huy hung tợn ‘nhỏ’ một ngụm: “Người nhất định chưa chạy được xa, đuổi cho ông!”

“Vâng!” Bị một trận này dọa cho choáng váng, các chiến sĩ rút cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, bấy giờ mới ý thức được đôi nam nữ lúc trước là người của Hồng Quân xâm nhập vào khu vực của họ.

Vì thế, phạm vi đuổi bắt rất lớn.

Khoa trương đến nỗi vận dụng cả chó nghiệp vụ (quân khuyển).

Lúc này, hai kẻ khởi xướng đã sớm ngồi trên chiếc Hummer phong cách, lấy tốc độ chạy chối chết phi như bay trên đường lớn.

“Ha ha...” An Hòa khẩy khẩy tóc, cười đến run cả người. “Vui quá mức rồi!”

“Là do chính em làm...” Hứa Úy vũng vàng đánh tay lái, vừa tươi cười liếc nhìn An Hòa một cái: “Làm sao lại phá hư hình tượng như vậy?!”

“Cái này gọi là Binh Bất Yếm Trá!” An Hòa đắc ý giương cao cổ.

“Đuôi cũng vênh lên trời rồi...” Hứa Úy cười nói: “Nhưng khoan hãy nói... Em diễn còn hay hơn thật ấy! Bộ dạng nước mắt chảy tràn... cứ như nước máy, chảy ào ào!”

“Anh thì biết cái gì! Đó gọi là kỹ xảo diễn!” Người nào đó không nhìn được mà đắc ý.

Hứa Úy vừa định chế nhạo cô vài câu, lại chợt nghe thấy ‘ầm’ một tiếng oanh liệt.

Sườn xe bị nghiêng một cái, xe lập lúc bị lệch hướng.

Đôi mắt đen chợt tối lại, môi mỏng khẽ mím, cả người vẫn bình tĩnh như cũ, trấn định mà không chế tay lái.

Đợi cho thân xe ổn định, hai người cùng nhau xuống xe.

Hứa Úy cắn răng mắng một câu: “Đám cháu rùa này...”

Nổ bánh xe.

Quả nhiên, Lam Quân bên kia rút cuộc cũng có người để ý đến đây...

“Có đồ dự phòng không?” An Hòa gấp gấp hỏi.

“Có mới là lạ!” Hứa Úy cau mày.

An Hòa vội vàng chạy tới liếc mắt một cái, quả nhiên là rỗng tuếch.

“Làm sao bây giờ?” An Hòa giương mắt nhìn sắc mặt không tốt của Hứa Úy.

“Chạy trốn.” Hứa Úy lời ít mà ý nhiều, nói. “Bên kia chắc chắn đã nổ rồi... Truy binh 100% là đuổi tới chỗ này.”

“Nổ thì cũng nổ rồi, anh tin tưởng bọn họ có thể huy động binh lực đối phó với hai người chúng ta không tha sao?!”

“Quan chỉ huy của Lam Quân từ trước đến nay đều chú trọng ‘lực phá hoại’ của quân địch.” Hứa Úy trầm ngâm một tiếng: “Chúng ta chỉ có hai người đã oang tạc trung tâm hậu cần của hắn, em cảm thấy bọn họ sẽ bỏ qua cho chúng ta dễ dàng sao?”

“Được rồi!” An Hòa trong nháy mắt trầm tĩnh lại. “Đừng trì hoãn nữa, mau lên đường thôi.”

Hứa Úy nhìn chằm chằm đôi giày cao gót chùng bầy phân trên chân An Hòa.

“Lên đây, anh cõng.”

“Không cần.” An Hòa dứt khoát từ chối. “Em không yếu ớt như vậy.”

“Đi như vậy chẳng khác gì người đi trên cà kheo, em thực sự cho rằng có thể chạy thoát khỏi truy bắt của Lam Quân sao?” Hứa Úy trầm giọng nói: “Nhanh leo lên cho anh.”

An Hòa không nói gì, chỉ cúi người cởi giày trên chân mình ra.

“Bây giờ thì được rồi. Đi thôi.”

Lại dám đi chân trần với anh?!

Hứa Úy nhất thời tức giận, kêu một cái run bắn cả người.

Thật sự là tiểu tử tông mà!!!

Ở trong lòng kêu gào xong, Hứa Úy cũng không liếc nhìn An Hòa thêm một cái nào, trái lại, đi đến bên cạnh cô cúi người xuống.

Ngay sau đó, khiêng người nào đó bước đi!

“AAAAA...!!!!!!” Bỗng bị khiêng lên vai, An Hòa gào lên: “Anh - cái tên đại biến thái này, mau bỏ em xuống!”

“Em đã bị bắt rồi.” Hứa Úy đầu không ngẩng mắt không chuyển, thờ ơ trả về một câu: “Tù binh không có quyền lên tiếng!”

“Anh, cái đồ lưu manh, anh chiếm tiện nghi của em!!!” An Hòa vẫn còn vùng vẫy giãy chết: “Còn không thả em xuống, em sẽ kêu lên đấy!”

“Không phải em đang kêu đó sao?” Hứa Úy không mẫn không nhạt nói: “Giọng nói này đủ lớn để dẫn dắt đàn sói cách đây hai dặm chạy tới đây!”

“A...” An Hòa tức giận đến đỏ bừng mặt, lại không tránh được cánh tay như gọng kiềm của Hứa Úy: “Anh... anh ghìem chết em rồi!”

Nhất kế không thành, lại thi triển kế tiếp theo. Chỉ cần anh buông lỏng lực tay, Lão nương liền một tay đánh xuống tiền Hứa Úy anh đi gặp Mác luân!

“Chỉ bằng mấy cái tay chân lẻo khèo của em, tốt nhất nên nghỉ ngơi dưỡng sức đi.” Hứa Úy nhàn nhạt mở miệng, nói: “Hai ta biết nhau bao nhiêu năm rồi? Chút tâm tư nhỏ này của em, anh có thể không biết sao?”

Cái người này, cứng mềm đều không ăn!

Không thể phản kháng, người nào đó chỉ còn biết chấp nhận.

“Anh là cái đồ què mùa, thô kệch... Lại đem khiêng người ta đi thế này... Còn hơn cả Đại Vương lên núi cướp cô dâu rồi!” An Hòa đỏ mặt thấp giọng nói.

Hứa Úy có thể này mới vui vẻ lên.

“Chê tư thế này không đủ nho nhã, lịch sự?”

Theo lời nói của anh, An Hòa thét chói tai. Mồi vừa rồi còn bị anh khiêng ở trên vai, đột nhiên lại biến thành tư thế ở trên lưng anh rồi?

“Không muốn khiêng... Vậy thì cõng!”

“Đại biến thái...” Mặt An Hòa nóng lên, lén lút vùi đầu vào hõm vai anh.

Hứa Úy vì cô trách mắng, trên gương mặt anh tuần hiện lên chút ý cười.

“Này...” An Hòa vươn ngón tay cào cào cái đầu húi cua đen bóng của Hứa Úy: “Xem cái đầu này của anh đi... Giống như chó cắn mèo gặm vậy...”

“Không có thời gian rảnh mà cắt... Cạo bừa.” Hứa Úy khẽ cười một tiếng. “Hơn nữa, có người cắt cho là tốt rồi, em còn quản khi gió gì là chó cắn hay mèo gặm chứ!”

An Hòa không vui, không tự giác vươn đôi tay bé nhỏ vòng lên cổ người nọ.

Cả người Hứa Úy đột nhiên cứng ngắc, anh ra vẻ lạnh nhạt hắng giọng một cái nói: “Cô nương à, ở thời khắc khẩn cấp... hai ta đang phải chạy trốn... Đừng có dụ dỗ anh, định lực của anh không tốt lắm đâu!”

“Anh nghĩ đi đâu vậy!” An Hòa đập một cái lên ót Hứa Úy. “Em đây là cánh tay không có chỗ để! Anh cho em ôm, lại không cho em đụng, vậy tính...”

“Đừng! Muốn chạm chỗ nào thì chạm, tùy ý!” Hứa Úy liên tục mở miệng, mỗi bước dưới chân càng thêm mau lẹ mà lưu loát.

“Thế còn tạm được...” An Hòa hé miệng cười, con ngươi trong suốt lóe lên ánh sáng lưu chuyển động lòng người. “Hứa Úy... Khoan hãy nói, này, nhìn cho kỹ đi... Hắc, anh cũng thật đủ đen!”

“Cái này gọi là làn da khỏe mạnh! Bao nhiêu người bỏ tiền để được như vậy mà không được đấy! Rất đàn ông! Tranh thủ mà mừng trộm đi!”

“Cắt... Không biết xấu hổ.” An Hòa xuy một tiếng. “Anh nói anh xem... Vừa đen, vừa nghèo lại lưu manh... Làm sao em lại coi trọng anh được chứ?”

“Xem đi, bây giờ đã thừa nhận coi trọng anh rồi phải không?” Hứa Úy nhất thời vui sướng đến không chịu được: “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại... Không phải em làm sao lại coi trọng anh, mà phải nói là ngoài anh ra ai còn thèm để ý đến em?!”

“Anh thì biết cái gì!” An Hòa chìa tay kéo kéo lỗ tai anh: “Em đây là cố gắng thu nhận anh, cứu giúp anh, thương hại anh! Tất cả đều là ra tay cứu rỗi người nghèo thôi, hiểu chưa!”

“A, ngài rất ‘cố gắng’ cao thượng đấy!” Hứa Úy cười nói: “Ai cũng khỏi cần nói người nào... Hãy coi tinh thần đoàn kết thương yêu giúp đỡ lẫn nhau của chúng ta là tạm bợ để hợp tác với đảng, rồi tự sinh tự diệt!”

“Chao ôi, này...” An Hòa nói một tràng thật dài: “Sao lại gọi ‘tạm bợ’ chứ... Nghe chói tai như vậy? ‘Tạm bợ’ mà anh còn thích người ta muốn sống muốn chết, chặc chặc, em đang lo không có chỗ thoát đây, buồn chết mất!”

“Không thoát ra được? Vậy thì giữ lấy là được rồi!” Hứa Úy lú lỏi nói: “Kẻ nào không muốn sống dám cùng anh dành vợ, trở về Gia sẽ chính hấn đến căn bã cũng không còn!”

“Vô lại... Anh không sợ đập bể tay à?” An Hòa cười yếu ớt.

“Nhưng Gia vui!” Hứa Úy nghiêm mặt nói: “Quân diên kết thúc anh sẽ đánh báo cáo kết hôn, em trở về chờ Gia chính thức ‘tiếp nhận’ em đi!”

Ghi chú:

1. Thành ngữ: Điều thương đổi pháo, ý là Hứa Úy định tha cho An Hòa nhưng bị nàng kỳ thị như vậy nên theo luôn.

Chương 32

Vì để tránh được phạm vi truy lùng lớn của Lam Quân, Hứa Úy và An Hòa lựa chọn con đường tương đối gian nan - leo núi.

Núi cao sông lớn, con đường gập ghềnh, cho dù người nằm trên lưng vốn mềm mại nhỏ nhắn nhưng vào thời điểm này vẫn không tránh được trở thành chướng ngại không nhỏ. Dù Hứa Úy anh sớm hình thành thói quen hành quân dã ngoại, nhưng giờ phút này cũng không nhịn được mà thở hổn hển.

“Hứa Úy...” Cảm nhận được bước chân người nọ đã có phần lão đảo, An Hòa chậm rãi tựa vào, hơi áy náy nói: “Để em xuống đây đi, em tự đi được.”

“Đàng hoàng nằm xuống đợi cho anh.” Kiên quyết y như trong dự liệu. “Đến lúc này rồi mà còn không vào nề nếp.”

“Còn không phải người ta sợ anh mệt sao?!” An Hòa mím môi nói.

“Ai nói anh mệt!” Người nào đó ‘vịt chết còn cứng mỏ’.

“Vâng, anh không mệt... Vậy anh thở hển hển cái gì?” An Hòa ung dung nhìn Hứa Úy.

“Không phải là đang hít thở không khí mới mẻ đấy sao?!” Hứa Úy làm bộ hít vào một hơi thật sâu.

“Lại còn hít không khí mới mẻ nữa đấy... Em thấy anh đến thở cũng không ra hơi nữa, mau... Không thì anh lên trước nghỉ ngơi một chút đi, dừng lại chút đã...”

“Không được.” Hứa Úy quả quyết từ chối, nói: “Anh đảm bảo, phía sau cách chúng ta không xa còn có một phân đội nhỏ đuổi theo đấy, không chừng còn mang theo chó nghiệp vụ nữa! Cho dù đám anh em kia không tìm ra chúng ta, em nghĩ đám cầu đó sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?! Trên người em có mùi phấn son, cách thật xa cũng có thể ngửi thấy!”

An Hòa rũ mắt, tầm mắt bất ngờ rơi xuống mái tóc ngắn ướt sũng mồ hôi của Hứa Úy, sóng mắt khẽ chuyển, trên tấm lưng dài rộng đã sớm khắc sâu trong lòng cô này cũng mơ hồ thấy được mồ hôi chảy tràn, biết rõ tính nét quật cường của anh, An Hòa yên lặng thở dài, cuối cùng không nhiều lời nữa.

Có lẽ là tấm lưng ai đó quá mức rộng lớn và ấm áp, có lẽ cảm giác an toàn đã xâm nhập sâu vào trong tâm trí cô, có lẽ thần trí khẩn trương cao độ từ lúc quân diễn bắt đầu lúc này đây mới được buông lỏng xuống, sớm đã buồn ngủ đến không chịu nổi An Hòa rớt cuộc tựa trên lưng Hứa Úy tiến vào mộng đẹp.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều của An Hòa, Hứa Úy hơi ngẩn ra, khóe miệng khẽ giương lên, bước chân phía dưới trong khoảnh khắc càng trở nên vững vàng hơn.

Trong tình huống đấu tranh nguy hiểm, cô đem cả thể xác lẫn tinh thần giao cho anh.

Giờ khắc này, Hứa Úy chợt hi vọng trận quân diễn này có thể tiếp tục kéo dài hơn nữa.

Một trận gió mát phát qua, An Hòa theo bản năng cuộn mình nhú mào, nhưng vẫn bị nhiệt độ hơi thấp ở đây làm đông lạnh mà mở mắt.

Mọi âm thanh đều tĩnh lặng, một mảnh tối đen.

Bầu trời đã sớm giăng đầy ánh sao.

Cảm nhận được lớp vỏ bọc thư thái trên người, An Hòa cúi đầu nhìn, quả nhiên trên người mình đang khoác áo khoác Tây trang của Hứa Úy.

Giống như phản xạ có điều kiện nhẹ nhàng quay đầu, liền chạm phải đôi đồng tử thâm sâu đen nhánh, so với bầu trời đầy sao còn rực rỡ hơn bội phần.

“Tỉnh rồi?” Hứa Úy nhẹ giọng mở miệng, bộ dáng này giống như sợ quấy nhiễu đến giấc ngủ của cô. “Có lạnh không?”

An Hòa theo bản năng gật nhẹ một cái, liền dẫn đến động tác đưa tay cởi nút áo của Hứa Úy.

“Anh... anh làm gì vậy?!” Đôi mắt hạnh xinh đẹp mở to, âm lượng của An Hòa cũng không tự giác mà nâng cao.

“Suýt... đừng âm ỉ!” Hứa Úy nói khẽ: “Em nói em xem, đường đường là một nữ đồng chí làm sao chỉ trong khoảnh khắc liền tạo cơ hội cho quân địch mà quên mất mình là nữ đặc vụ của quân ta trà trộn vào đó...” Hứa Úy vừa nói vừa cởi chiếc áo sơ mi duy nhất còn sót lại trên người mình. “Em đừng có suy nghĩ vớ vẩn, tuy rằng nói hiện tại đêm trăng thanh gió mát, bốn bề vắng lặng... Nhưng chung quy, anh còn chưa cảm thú đến vậy, cũng không đói khát đến mức như thế.”

“Lúc nào rồi mà vẫn không quên càn rỡ lắm mồm như vậy!” An Hòa cắn răng, hung hăng néo một cái trên đùi Hứa Úy.

“Hí...” Hứa Úy rít lên một tiếng, nghĩ thâm sức lực nha đầu này thật không nhỏ... Nhưng ngoài miệng anh vẫn không chịu buông tha người: “Có biết ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’ là gì không? Anh cảnh cáo em, đừng có đụng vào chỗ không nên đụng, cũng đừng có chạm vào địa phương nằm trong khu vực nguy hiểm! Nghe không?!”

Sắc mặt An Hòa đỏ rực lên, vôi vàng thu hồi lại bàn tay vẫn còn đặt trên đùi Hứa Úy.

“Anh... cái người này, miệng lúc nào cũng thối như vậy... Ai nói anh... cái kia... Người ta đã bảo lạnh anh còn cởi áo sơ mi ra làm chi?!” Người nào đó ngại xấu hổ nên ăn nói lấp bấp.

“A... Nói thế hóa ra là anh tự mình đa tình rồi...” Hứa Úy nhướn mày không khỏi tiếc nuối, nói: “Anh cởi áo ra là vì nhìn thấy em lạnh, không...”

“Anh ăn vạ cái gì, mau chóng đem mấy cái cúc áo này cài lại hết cho em!” Sắc mặt An Hòa lạnh lùng, lát sau không nhận được phân trần bắt đầu giúp Hứa Úy cài cúc áo.

Động tác mau chóng, thành thạo, lại vô cùng thuần thục.

Hàng lông mi dày đang run rẩy, bên dưới sống mũi thanh thoát là hai cánh môi hồng cong cong tươi đẹp kiêu diễm như hoa.

Dáng vẻ yêu kiều gằn trong gang tấc khiến Hứa Úy thất thần trong giây lát.

Cảnh tượng này không biết đã bao lần hiện lên trong giấc mơ của anh. Đối với An Hòa có lẽ đây chỉ là một động tác rất đời bình thường, nhưng với Hứa Úy anh mà nói, ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Bởi hình ảnh trước mắt này, giống hệt như một cô vợ đảm đang giúp chồng mình cài lại cúc áo.

Động tác đơn giản, chất phác nhưng lại tràn ngập yêu thương dịu dàng.

Phát hiện Hứa Úy khác thường, cài xong cái cúc áo cuối cùng, mặt An Hòa cũng trong nháy mắt bị thiêu đốt.

Bỗng nhiên chân tay luống cuống liền đứng lên.

Hứa Úy nhìn thấy vậy thì kéo kéo khóe miệng, nhẹ nhàng vuốt vuốt hàng lông mày.

“A...” Âm thanh chế nhạo lại vang lên lần nữa: “Gương mặt đỏ hồng này... Còn vượt qua cả giống khoai lang lớn ở vườn sau của Ban cấp dưỡng nữa!”

“Khoai lang...” Bị ánh mắt xem xét vô cùng nghiêm túc của Hứa Úy làm cho thất thần, trong chốc lát An Hòa còn chưa phản ứng kịp.

“Công tác xóa nạn mù chữ đã triển khai lâu như vậy, làm sao lại để em qua trót lọt như vậy chứ?” Hứa Úy líu lưỡi nói: “Thì ra trẻ con trong thành phố ngay cả khoai lang cũng không biết? Hôm nay để đại ca dạy cho em biết một từ vựng rất thông dụng - khoai lang, chính là khoai lang, là khoai ngọt, chính là khoai lang, thông dụng mà nói - chính là khoai lang trong truyền thuyết!!!!”

Chỉ số thông minh bị vũ nhục, An Hòa nhất thời kích động vô cùng.

“Anh mới là khoai lang! Anh mới là khoai lang! Anh mới là khoai lang! Anh còn không bằng cả khoai lang! Anh... Chính là củ khoai tây!!”

“Hắc!” Hứa Úy cong khóe miệng, nói: “Xem thường khoai tây sao! Anh dù có là khoai tây cũng không thích nghe em nói lời này! Nói đi cũng phải nói lại, khoai lang với khoai tây cũng có nhiều chỗ tương xứng lắm! Nếu em muốn làm khoai lang, anh chịu ủy khuất một chút làm khoai tây cũng được a... hắc xì!!!!”

“Anh còn dám nói người ta làm phản... Anh tự nhìn lại mình xem, hắt hơi một cái cũng làm cho rừng núi rung chuyển, nếu em mà là đặc vụ á, anh cũng không chạy thoát được đâu ‘gian tế’ ạ!” An Hòa ngoài miệng nói như vậy, nhưng thân mình lại vẫn hướng về phía Hứa Úy tựa gài vào.

“Này...” An Hòa kéo áo khoác tây trang trên người mình ra, bữu môi gọi Hứa Úy: “Vào đây.”

“Hử?” Ánh mắt khó hiểu.

“Còn nói người ta thất học... Nhìn chỉ số thông minh của anh xem...” An Hòa trợn trừng mắt đem một nửa bên áo khoác quần lên người Hứa Úy.

“Tài nguyên chung!”

“Ha ha...” Hứa Úy cười sung sướng: “Phải nói là tài nguyên của anh, hai ta dùng chung?!”

“Ít nói nhảm thôi.” An Hòa nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tuy rằng giới tính đặc thù cũng không tính là rõ ràng... Nhưng niệm tình em đến cùng vẫn là một cô gái... Anh liền ăn chút thiệt thòi, chịu chút ủy khuất đi.” Hứa Úy vừa nói vừa sửa sang lại cái áo khoác đang đắp trên người.

An Hòa cố nhin xuống xúc động muốn đánh người, hít thở một hơi thật sâu không lên tiếng.

Hai người cứ dựa vào nhau như vậy một lúc lâu, cho đến khi Hứa Úy cảm giác được cả người An Hòa nhẹ run lên.

“Làm sao thế... Run lẩy bẩy giống như bị điện giật vậy?” Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng vẫn duỗi cánh tay dài ra, kéo thân mình mềm mại của An Hòa ôm vào trong ngực mình. “Lạnh thì nói là lạnh, không cần ở chỗ này cùng Gia giả làm sói đuôi dài.”

An Hòa uốn éo người giãy giụa, cuối cùng kháng nghị chấm dứt trong thất bại.

Cảm nhận được nguồn nhiệt tản mát ra từ lồng ngực kiên cố của anh, An Hòa dứt khoát yên tâm thoải mái hưởng thụ nhiệt độ ấm áp trên cơ thể này.

Nguồn nhiệt nhân công năng lượng mặt trời, không cần thiết phải uống phí!

Thấy An Hòa khó có khi an phận làm tổ trong lòng mình, khóe miệng Hứa Úy cong thành một đường cong, trong lòng chợt nảy sinh ý muốn chế nhạo ham muốn của cô.

“Lần này, xem như anh hiểu rõ rồi... Vốn là có người sớm có mưu đồ bất chính với anh rồi a... Không ngờ em thế nhưng lại một mực chờ đợi đến nơi rừng núi hoang vu này để tiến hành kế hoạch nhúng chàm anh a?!” Hứa Úy một bên nhếch miệng cười, hai tay thì âm thầm buộc chặt cả người An Hòa lại.

“Nhìn bây giờ xem... Rốt cuộc là ai nhúng chàm ai đây!!” Nói xong, tay An Hòa bắm một cái bên hông Hứa Úy.

“A... thì ra em thực sự đến đây để khảo nghiệm anh!” Hứa Úy khẽ nheo mắt lại, ánh mắt đen tối, hơi thở tràn ngập mùi nguy hiểm: “Nhóc con, Gia nói cho em biết, nếu em mà chọc Gia phát hỏa, vậy người chịu trách nhiệm dập lửa chính là em luôn đấy. Đến lúc đó... hắc hắc.” Hứa Úy làm bộ lưu manh sờ soạng cái cằm của mình, nói: “Dù cho em có la rách cổ họng cũng không ai đến cứu em đâu!”

Lời thoại này... Biểu cảm này... Anh còn có thể lưu manh, dung tục thêm chút nữa không?

Nhưng mà có câu nói “Trời mưa ngồi làm giày rơm”, rảnh rỗi không có việc làm sao. Vì thế người trước nay không có mấy tính hài hước như An Hòa lần này phá lệ phối hợp đùa giỡn nói: “Xé cổ họng... xé cổ họng...”

Mồ Hòa nào đó hô xong còn làm bộ trang nghiêm nhìn thẳng Hứa Úy nói: “Trong lúc chưa có ai đến, anh nên suy nghĩ cho kỹ càng, đừng nên vọng động.”

Hứa Úy đầu tiên là hung hăng quét mắt tới, nhưng khi ánh mắt rét lạnh quét qua gương mặt xinh đẹp được ánh trăng chiếu sáng của cô, ý thức của Hứa Úy như bị đình trệ, thân thể không chịu nổi chế liên hướng về phía An Hòa áp sát xuống.

Ngay sau đó, phiến môi mỏng của anh nhẹ nhàng in xuống làn môi hồng mềm mại của An Hòa.

Chương 33

Anh trăng dần lên cao, tia sáng chiếu rọi xuống mang theo vài phần vắng lặng.

Ban đêm, ngọn núi trừ bỏ yên tĩnh chính là hoang vắng.

Bất chợt một cơn gió lạnh thổi qua, tập kích trong nháy mắt cũng không quên cuốn theo những tán cây xào xạc, lá cây rơi rụng khắp mặt đất.

Vì thế, ban đêm yên tĩnh thỉnh thoảng lại truyền đến từng đợt tiếng sột soạt vụn vặt.

Nhưng mà ngay cả nơi hoang vu như vậy, lại có người đang cảm thấy ấm áp vô cùng.

Cách đó không xa có hai bóng hình đang ôm nhau chặt chẽ sát sao.

Nụ hôn mềm mại, dịu dàng như chuồn chuồn lướt nước.

Cánh môi nhẹ nhàng dán vào nhau để hơi thở ấm áp của anh sưởi ấm cho làn môi đang run lên vì lạnh của cô.

Trong khoảnh khắc đó, người luôn tỉnh táo như An Hòa cũng không tránh khỏi hỗn độn không biết làm sao.

Nụ hôn rõ ràng ôn nhu ấm áp như vậy, nhưng vì sao con tim cô lại rối loạn không theo kịp tiết tấu?!

Dây dưa trần trọc, cánh môi mỏng của Hứa Úy đè ép xuống, không bỏ sót chút thâm tình cùng nhiệt độ nào.

Gió rét vẫn mang theo hơi lạnh khiến người ta run rẩy, vậy mà An Hòa lúc này đã sớm không còn cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

Toàn thân cô lúc này dường như đều tập trung cả vào nụ hôn muôn màng với Hứa Úy.

Cảm giác rõ ràng nhất còn sót lại trong tâm trí An Hòa lúc này đó là ‘Khí huyết xộc lên đầu’.

Trong giấc mộng của cô gái nhỏ, đã không dưới một lần rụt rè ảo tưởng đến tình cảnh hôn nhau của hai người bọn họ.

Sẽ ở một nơi hoang hôn yên tĩnh?

Sẽ ở trong hoàn cảnh thư thái nhất?

Hoặc sẽ ở trên đường phố - nơi nhộn nháo người đến người đi?

Bao lần mặc sức tưởng tượng, vô số lần giả thuyết, mà thời điểm giờ khắc chân chính đó đến, hai người bọn họ lại ở trong tình cảnh khốn khổ và nguy cấp như vậy.

Không có màn tỏ tình ấn tượng, không có hoa tươi cùng tín vật, cũng may đối tượng trước mắt này vẫn là người đàn ông mà cô nhớ nhung 5 năm kia.

Không có ép buộc cũng không hề cưỡng chế, nhưng nụ hôn này từ đầu đến cuối đều tràn ngập một loại ham muốn chiếm hữu bá đạo không thể nói rõ.

Mặc dù đây là nụ hôn đầu của hai người, nhưng độ phù hợp lại cao đến bất ngờ.

Giống như, đó vẫn luôn là một loại nhận thức lẫn nhau của bọn họ.

Bàn tay to lớn của Hứa Úy vì nhiều năm cầm súng mà mang theo vết chai như lơ đãng vuốt ve ma sát đầu vai An Hòa, làn da mềm mại nhẵn mịn cùng với cái cảm giác lạnh lẽo xuyên thấu qua lòng bàn tay trong nháy mắt truyền đến trái tim Hứa Úy. Làn môi ấm áp đột nhiên ngừng lại, một giây sau, Hứa Úy liền vươn cánh tay ra gắt gao ôm chặt An Hòa vào lòng.

Hơi thở ấm áp tươi mát đặc hữu trên người anh lúc này chỉ trong giây lát đã bủa vây lấy An Hòa khiến cô không cách nào trốn thoát.

Mùi hương nhàn nhạt trên người anh hòa với hơi thở mát lạnh đan quyện vào nhau, thần trí An Hòa vốn đã mơ hồ nhất thời càng thêm mê ly.

Nụ hôn kéo dài nhưng tuyệt không qua loa, là nụ hôn được tích góp từng chút một từ vô số những nhớ nhung cùng yêu mến.

Đêm khuya một màu đen như mực, gió lạnh rét thấu xương, núi rừng yên tĩnh vắng lặng, hai con người yêu nhau trần trọc hôn mút.

Hai thân thể trẻ tuổi tựa sát vào nhau, dùng nhiệt độ của chính mình sưởi ấm cho đối phương.

Tại thời khắc đó, thời gian như ngừng trôi, thế giới cũng đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

Trong đáy mắt mê ly và hoảng hốt lúc này chỉ tồn tại duy nhất bóng hình xa lạ mà quen thuộc của nhau.

Dưới tình huống đủ loại ác liệt, Hứa Úy và An Hòa vẫn có được một đêm sưởi ấm trái tim nhau.

Vì thế, gió núi không còn lạnh, mà trái tim cũng không còn run rẩy nữa.

Hai người cùng ôm nhau ngủ, một đêm bình yên.

Buổi sáng hôm sau, Hứa Úy hoàn thành nhiệm vụ cùng An Hòa lần nữa xuất hiện trước mặt binh đoàn Hồng Quân.

Im lặng. Ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng vang.

Trên thực tế, cũng không có gì làm lạ khi các đồng chí đặc chủng có phản ứng như vậy, thật sự là nhìn bộ dạng hai người trước mắt này... quá mức chấn động rồi!

Cái này đâu thể dùng một câu ‘mặt xám mày tro’ để hình dung ‘diện mạo’ của hai người bọn họ được!

Chưa nói đến khuôn mặt tuấn tú của Hứa Úy đã sớm bị bụi đất làm cho lem luốc, áo sơ mi kia, tây trang kia nhăn nhúm không còn ra hình dạng gì, ngay cả đôi giày da trên chân anh cũng đang ‘há miệng’ không phải vừa, bộ dáng này thật đúng là... muốn có bao nhiêu quần bách liền có bấy nhiêu quần bách, muốn bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu chật vật.

Lại nhìn vị nào đó đang nằm trên lưng đồng chí thiếu ta kia. Hắc, mọi người vừa nhìn thấy liền cười lớn.

Tuy mái tóc giả đen dài vẫn còn đang đội trên đầu ai đó, nhưng lúc này, đã sớm bị nhánh cây bên trên và tán lá che phủ, tất cả những gì trơn bóng trước lúc đi, cái gì mà đẹp đẽ đã sớm không còn bóng dáng nữa rồi.

Những người nhìn thấy đều nhao nhao... Thê thảm không nữa nhìn a, thật là thê thảm!!!!

“Mau thả em xuống.” An Hòa khẽ cáu, mắng Hứa Úy một tiếng.

Hứa Úy nghe lời cúi lưng xuống, đặt An Hòa đứng vững trên mặt đất.

“Mặt lệnh!” Không biết là ai cúi đầu hô một tiếng.

“Thiên Vương Cái Địa Hồ.⁽¹⁾” Sắc mặt Hứa Úy rất bình tĩnh, âm thanh nhàn nhạt.

“Bảo Tháp Trấn Hà Yêu.⁽²⁾” Một giọng lớn tiếng còn mang theo ý cười vang lên từ nơi không xa.

Khẩu lệnh nghe được không ít, nhưng vừa khoa trương vừa dũng mãnh như thế... thật đúng là lần đầu tiên gặp.

An Hòa bắt kê hình tượng cười phá lên.

“Thằng nhóc này...” Một lát sau, Lý Viêm từ bên trong thông thả bước ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, ghen cười ‘phi’ một tiếng, mấy ngày nay vì ‘tảng đá này’ mà lo lắng không yên, cuối cùng đã có thể chậm rãi thả xuống được rồi.

“Nhìn cái đức hạnh của cậu xem! Người không ra người, quỷ không ra quỷ...” Lý Viêm nhướn đôi mày nhám của mình, lớn giọng nói: “Rảnh rồi không có việc gì nên lấy việc đi bộ hành quân tập kích bất ngờ để trả lại tôi hả!”

“Sai.” Hứa Úy nhướng mi nhìn thẳng đại đội trưởng Lý: “Tôi đây rõ ràng là... vác nặng hành quân.”

Hai chữ ‘vác nặng’ được cắn răng nhấn mạnh, sau khi lý giải được ‘ý tại ngôn ngoại’ trong lời Hứa Úy, mọi người lập tức cười vui vẻ.

“Lắm mồm! Lửa cháy đến mông cũng không đổi được cái đức hạnh rách nát của cậu!” Lý Viêm lắc lắc đầu mang theo vài phần bất đắc dĩ, lại xoay người lại nhìn An Hòa đang đứng lẳng lặng một bên.

“Vắt vả cho cô rồi, quân y An!”

“Cảm ơn Đại đội trưởng quan tâm, có thể bỏ ra chút công sức vì đại đội đặc chủng, tôi rất lấy làm may mắn.” An Hòa cười khanh khách nói.

“Giúp lớn a...” Lý Viêm cười ha ha nói: “Chuyện sau đó liền giao cho đám đàn ông kia làm thôi, các cô trở về sở y tế đợi lệnh trước, tạm thời không cần tham gia vào nhiệm vụ nan giải nữa.” An Hòa nghe vậy khẽ cúi đầu, tỏ vẻ cam chịu phục tùng an bài của tổ chức.

“An nha đầu...” Vừa mới sắp xếp xong đầu đuôi, bên tai liền truyền đến giọng nói quen thuộc.

An Hòa quay đầu lại, không ngoài ý muốn bắt gặp vẻ mặt chế nhạo của Vu Xuyên.

“Nha đầu chết tiệt kia, nể tình nhà người còn nhớ đến ta nên ta sẽ...” An Hòa khẽ nhếch đôi mi thanh tú, khóe miệng thấp thoáng ý cười đáp lại một câu.

“Sẽ như thế nào a...” Vu Xuyên cười hi hi thông thả bước đến bên cạnh An Hòa, cực kỳ thân thiết nắm lấy bả vai cô nói: “Em gái à, nghe người bên ngoài nói người nào đó vừa lên chức ‘phu thê’ đã cùng nhau quản việc nhà rồi?!”

“A...!!” Bả vai An Hòa run lên, nơi đáy lòng vẫn vì một câu nói cuối cùng của Vu Xuyên làm cho rét lạnh một hồi: “Vốn từ của binh lính đại đội đặc chủng thật đúng là nghèo nàn, làm sao lời vợ vẫn như vậy cũng dám nói ra khỏi miệng được chứ?!”

“Cậu không cần phải quan tâm họ có nghèo hay không, mình lại thấy đám đầu đình kia hình dung quả thật là sinh động, thật là đúng chỗ a... Mình nói, nhìn tình cảnh điều tạm của hai ta cũng tương đối giống nhau đấy chứ, cậu với vị kia nhà cậu cuối cùng cũng tiến đến một bước kia rồi hả?” Vu Xuyên vừa nói vừa lấy khuỷu tay huých vào người An Hòa.

“Không nhìn thấy người ta chỉ có da bọc xương thôi à, muốn chọc chết mình à.” An Hòa ngáp một cái, không có ý định trả lời trực tiếp câu hỏi của Vu Xuyên.

“Mình nghe Lý Phong nói, dạo trước nói chuyện phiếm với ‘người nhà cậu’ thấy có đề cập đến chuyện đánh báo cáo kết hôn đấy.” Vu Xuyên ung dung nhìn

An Hòa, trên mặt không có chút dáng vẻ bất quái nào. “Nghe nói anh ta đã đưa báo cáo lên cấp trên rồi.”

Hóa ra người nào đó đã sớm giao lên rồi hả... An Hòa hơi sùng sốt một chút.

“Kết quả thế nào?”

“Gặp lúc đại đội trưởng vì một đồng chuyện hỏng việc mà khí nóng bốc lên đầu, lập tức bị đẩy đến sân tập vác nặng việt dã chạy vòng tròn...” Vu Xuyên cực lực khồng chế bản thân, khiến cho bà vai run rẩy không ngừng.

“Ha ha.” An Hòa cũng không nhịn được cười, lập tức đổi sắc mặt, nói: “Đáng đời!”

“A.” Vu Xuyên líu lười nói: “Vị trước mặt tôi đây có phải là nàng dâu thảo không vậy? Vác nặng này ít nhất cũng phải hơn 100 cân⁽³⁾... Nhưng mình nghe nói, cái này cũng chưa là gì với đồng chí thiếu tá nhà cậu chỉ như đội nước tưới rau thôi, cái kia ít nhất cũng phải 300 cân đó...”

An Hòa nghe vậy không khỏi ngẩn người.

Tuy lúc phát câu thì nói vậy... Nhưng dù sao Hứa Úy cũng không phạm tội gì, trừng phạt như vậy có phải quá nặng rồi không?!!

Hay là nói, khiến Đại đội trưởng phát giận, căn bản không phải là chuyện gửi báo cáo kết hôn này!!!

Nghĩ đến đây, trong lòng tự nhiên cảm thấy mệt mỏi.

“Làm sao vậy... về mặt này...” Vu Xuyên thu hồi bộ dáng chế nhạo lúc trước, nhẹ giọng hỏi: “Là đau lòng cho Hứa Úy nhà cậu hay là...”

“Vu Xuyên.” An Hòa vừa cô đơn lại có chút bất đắc dĩ khẽ nói: “Chỗ đại đội đặc chủng này... Mình sợ là không thể ở cùng cậu thêm vài ngày nữa rồi.”

Cũng không phải là cô gái nhỏ mới bước vào đời, An Hòa vừa nói xong, Vu Xuyên đã lập tức nhận ra có chuyện.

Quan hệ giữa hai người bọn cô luôn luôn thân thiết, đối với bối cảnh của gia đình mình, tuy An Hòa chưa từng nói rõ, nhưng Vu Xuyên ít nhiều cũng có thể nắm được bảy tám phần.

“Mình nghe Lý Phong nói... Gia đình Hứa Úy cũng thế...” Vu Xuyên có chút do dự, lựa lời tìm từ thích hợp nói: “Nếu đã ‘lưỡng tình tương duyệt’ lại môn đăng hộ đối... Làm sao lại còn...”

An Hòa biết nghi hoặc trong lòng Vu Xuyên, nhưng trong chốc lát lại không biết nên giải thích thế nào, vì thế lời nói đến bên miệng cuối cùng biến thành nụ cười chua xót.

“Nếu lưỡng tình tương duyệt mà có thể ở bên nhau cả đời... Vậy trên thế giới này cũng sẽ không có nhiều đôi trai gái si tình như vậy rồi.”

Vu Xuyên nghe vậy thì cúi đầu than một tiếng, giống như an ủi vỗ nhẹ lên vai An Hòa một cái.

Ghi chú:

1, 2. Đây là 2 vế của một câu thành ngữ, ý nghĩa là: ‘Vương Hồ trấn giữ mặt đất, Quỷ sông trấn giữ chùa’.

3. 1 cân = 1/2 kg.